

Festiwal Audio Art'06

Mehmet Can Özer

(Ankara)

elektronika
(electronics)

Program

<i>Duruluk Ey Halkim</i> (2006)	*
<i>?</i> (2006)	**
<i>Clarinet Concerto</i> (2006)	*
<i>Homage a Leibniz</i> (2006)	**
<i>22</i> (2006)	**
<i>In the Arctic Cave</i> (2006)	*

* *Polish premiere*
** *World premiere*

piątek, 10 listopada, 2006, godz. 18.00
Bunkier Sztuki, pl. Szczepański 3a

koncert wspierany przez:
Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Urząd Miasta Krakowa

Mehmet Can Özer (ur. 1981) – rozpoczął edukację muzyczną mając dziewięć lat. Podczas nauki w szkole średniej występował z zespołami jazzowymi i rockowymi, grając na keyboardzie. Po ukończeniu szkoły średniej został przyjęty na Wydział Teorii i Kompozycji Bilkent University jednocześnie otrzymując pełne stypendium [1998]. W tym samym roku otrzymał Pierwszą Nagrodę w ramach Konkursu Kompozytorskiego Halci-Midi. Przed ukończeniem uczelni skomponował kilka utworów solowych, interesował się także muzyką elektroakustyczną, tworząc w tym nurcie wiele prac. W 2003 roku otrzymał nagrodę na 30. Międzynarodowym Konkursie Muzyki Elektroakustycznej w Bourges. Po ukończeniu uniwersytetu, został przyjęty do Conservatoire de Genève a następnie do zuryskiego HMT [2004]. Od 1998 roku pracuje jako freelancer w dziedzinie inżynierii dźwięku, aranżacji i kompozycji na potrzeby aplikacji multimedialnych. Komponuje także muzykę teatralną i przeznaczoną do filmów krótkometrażowych. Jego utwory były wykonywane na terenie Turcji i w krajach europejskich, dostaje także zaproszenia ze strony różnych festiwali międzynarodowych. Wykłada na Uniwersytecie Baskent, jest także aktywnym dyrygentem dającym koncerty w Turcji.

In the Arctic Cave (2006) na fortepian i elektroakustyczne ney czyli tradycyjne tureckie instrumenty dęte.

Ney: Kudsı Erguner, z nagrania „HU“, Kalan Music, 2005
Fortepian: Mehmet Can Özer

Światowa premiera: 14 stycznia 2006, Zurych

In the Arctic Cave nie jest czystym zapisem dźwiękowym arktycznych jaskiń, które można znaleźć na biegunach. W rzeczywistości było to zaprojektowane jako wstęp do podróży wewnętrznej człowieka lub na podstawowym poziomie jako muzyka podróżna. Strukturalnie i częściowo utwór został zainspirowany przez rytuały Wirujących Derwiszów. Utwór pojawił się po doznaniach i przemyśleniach związanych z rozważaniami nad ruchem i miłością. Na materiał dźwiękowy utworu składają się różne formy manipulacji akustycznych nagrań fortepianu i instrumentu ney a także syntezowane dźwięki pochodzące z mediów cyfrowych. W partiach fortepianu na żywo, które głównie koncentrują się na możliwościach wewnętrznych strun, seriach harmonicznym i użycia perkusji w oderwaniu od linii melodycznej. Zarówno części grane na żywo, jak i te uprzednio zarejestrowane mają symboliczne znaczenia i odniesienia do tradycyjnych tureckich rytuałów muzycznych. Także wybór fortepianu jest odniesieniem w stosunku do Wirujących Derwiszów, którzy próbowali używać fortepianu podczas swoich rytuałów w XVIII wieku. Dedykowany Y.E.

22 (2006) na taśmę
abstrahując od faktu, że numer 11 jest moim ulubionym, jego podwojenie czyli liczba 22, dzieli z nim to samo przeznaczenie i to samo znaczenie podświadome. Kilka lat temu skomponowałem dwuminutowy utwór i przez przypadek nadałem mu nazwę 22, niestety dziś nie jestem w stanie przypomnieć sobie dlaczego ją wybrałem. Jeśli o mnie chodzi próba opisanie utworu muzycznego i wiara, że publiczność zrozumie utwór na podstawie noty programowej jest iluzją. Muzyka jest do słuchania. Czy wydaje się Wam, że Schubert albo Dede Efendi czuli jakąkolwiek potrzebę pisanie o swojej muzyce? Podobnie jak oni wolę nie pisać technicznych

Moim głównym celem było stworzenie trójwymiarowego środowiska dźwięków, które rzeczywiście będzie mogło być odczute przez publiczność. Ostatecznie, co można z atwością zrozumieć utwór ten to metaforyczny krąg, oparty na tym, co pojawia się na co dzień, jak noc i dzień, lub jedzenie – trawienie – wydalanie i tak bez końca. Moją inspiracją jest ruch, próbuję wyrazić jego interpretację.

Clarinet Concerto (2006)

Klarnet: Nusret Dspir

Elektronika na żywo: Mehmet Can Özer

Ten utwór został skomponowany na klarnet, elektronikę wykonywaną na żywo (patch napisany przeze mnie na Max/Msp) i taśmę (odnosi się ona do uprzednio przygotowanego materiału elektroakustycznego). Na polu elektroakustycznym, z całkiem naturalnych powodów, muzyka jest zamrożona. Kompozytor decyduje i realizuje swoje idee z olbrzymią precyzją, jednak każda interpretacja tej muzyki będzie taka sama. Na polu muzyki elektronicznej wykonywanej na żywo zależy od patchów lub sprzętu, które manipuluje źródłem dźwięku w czasie rzeczywistym. Dla mnie osobiście utwory oparte na elektronice na żywo to bardziej popisy techniczne niż muzyka. Gdy utwór jest wykonywany muzycy bardziej zajęci są samym patchem czy maszyną kontrolującą dźwięk. Technologia, której używamy poddaje nas kontroli, co w prostej linii prowadzi do fetyszyzmu technologicznego. Pośród tych koncepcji, moim celem było stworzenie środowiska dźwiękowego, które może się różnić w zależności od percepcji interpretatorów i wykonawców, którzy nie tylko grają to, co jest w nutach. Dzięki temu zachowana zostaje świeżość, choć nie zostaje zdeformowana wewnętrzna forma utworu.

Hommage a Leibniz (2006) na taśmę

Stworzony przez I. M. E. B.

Dla niektórych filozofów, filozofia zaczyna się od pytania, które postawił Leibniz po francusku: "Pourqui - il y a quelque chose que plutot rien?", które można przetłumaczyć w następujący sposób „dlaczego jest coś raczej niż nic?” Utwór opiera się na tym stwierdzeniu i jest odbiciem moich wątpliwości, które mogę wyrazić jedynie przy pomocy dźwięków.

? (2006)

Jeśli ma się nowy utwór, konieczne jest nadanie mu jakiejś nazwy, ze względu na ludzi, którzy chcieliby zrozumieć koncepcję. A co się dzieje wówczas, gdy nie chcę ograniczać słuchaczy przez słowa? A więc ci, którzy chcą zrozumieć więcej mogą się odwołać do znaku zapytania lub po prostu odczytać to jako znak. Wówczas zaczyna się interakcja pomiędzy utworem a ciekawością!

Durulduk Ey Halkim! na fortepian, elektronice na żywo i taśmę.

Fortepian i głos: Mehmet Can Özer

Ten utwór został zadedykowany i oparty na wierszu *Vurulduk Ey Halkim!* Ugura Mumcu, znanego tureckiego dziennikarza i badacza, który został zamordowany w 1990 roku. W tłumaczeniu jego tytuł stwierdza: „mój narodzie. mordowaliśm”. ale

poprzez niewielką zmianę językową, jaką wprowadziłem zmieniłem go na „mój narodzie, zatrzymałeś się”. Tak, jako istota ludzka czuję tę słabość, nie jesteśmy w stanie nic zrobić tylko oglądać wiadomości. Być może wydaje nam się, że nie możemy zmienić świata, albo że nie zasługujemy na pokój tylko na krew. Utwór został zrealizowany jako dźwiękowa forma wiersza.

Mehmet Can Özer (born in 1981) – started his music education at the age of nine. During high school years he played with jazz and rock bands as a keyboard player. After graduating from high school, he was accepted to Bilkent University, Department of Theory and Composition with full scholarship [1998]. The same year he won first prize Halici-Midi Composition Competition. During his undergraduate, he composed several solo, instrumental writing; he was interested in electroacoustic music and realized many works. In 2003, he was awarded 30. Bourges International Electroacoustic Music Competition. After graduating from Bilkent University, he was accepted to the Conservatoire de Genève and later Zurich HMT [2004]. Since 1998 he's working as a freelance sound engineer, arranger and composer for multimedia applications. In addition he composed music for theater and short films. His works are being performed domestically and in Europe and accepts invitations from festivals. Mehmet Can Özer is a lecturer in Baskent University and he's also an active conductor, giving concerts in Turkey.

In the Arctic Cave (2006) for Piano and Electroacoustics
Ney: (Traditional Turkish Wind Instrument) Kudsi Erguner, from the recording "HU", Kalan Music, 2005

Piano: Mehmet Can Özer

World Premiere: 14 January 2006, Zurich

In the Arctic Cave is not the sonic description of arctic caves can be found in the poles. In fact, it designed as a starter of an inner journey of human being or basic requirement-the music of the journey. Structurally and partly it has influenced from the rituals of Whirling Dervishes, "Mevleviler". The piece has occurred after impressions and thoughts on motion and love concepts. Sound materials of the piece varies from manipulations of acoustic recordings of piano and ney (in general nay) to synthesized sounds in digital media. In live part of the piano, mainly concentrated on sonic possibilities of inside-on strings, harmonic series and percussive usage apart from melodic lines. Both prepared and live parts of sounds have symbolic meanings and references to Traditional Turkish Ritual Music. The chose of piano is also a reference to Whirling Dervishes, who tried to use piano on their rituals in 18th century. Dedicated to Y.E.

22 (2006) for Tape

Apart from being one of my favourite number 11's double, twenty-two shares same destiny with it as "same meaning from backwards". Couple of years ago I've composed 2 minutes of electroacoustic music and incidentally in February 2006 entitled it "22" but unfortunately I can't remember why I chose that name at that time. For me, personally, trying to describe music and then expecting that people understands it basing on program notes is simply an illusion. Music has always been composed for listening. Do you think that Schubert or Dede Efendi* felt any obligation to write about their music? Like them I don't prefer to give technical or aesthetical annotations on my music. My principal aim was to create a three dimension sound environment that

easily understand, this piece is a metaphoric circle, based on anything that occurs usually, like day and night or eating-digesting-externalizing and again eating. I am inspired by that motion and tried to reflect my interpretation.

Clarinet Concerto (2006)

Clarinet: Nusret Dspir

Live Electronics: Mehmet Can Özer

This piece has been composed for clarinet, live electronics (patch written by me for Max/Msp) and tape (it refers to pre-recorded electroacoustic music). In the electroacoustic field, for natural reasons, music is frozen. Composer decides and realizes his/ her ideas with a great precision and every interpretation of that tape piece will be same with the one before, or after. In live electronics field, music depends on the patch or hardware, which manipulates sound source in real time. To me, personally, most of live electronics pieces seem to be more technological fetishism than music. When the piece is performed, composers only interest in the "patch" or the machine, which control sound. Generally speaking, music lost its significance. The technology we use controls us and it leads directly to technologic fetishism. Among those ideas, my aim was to create a sound environment, which may vary depend on interpreters' perception and creativity, not only playing written notes. With that, it keeps its freshness although doesn't deform the structure inside.

Hommage a Leibniz (2006) for Tape

Commissioned by I. M . E . B.

For some of the philosophers, philosophy starts with a question that Leibniz asked in French; "Pourquoi - il y a quelque chose que plutot rien?" Can be translated as "why there is something, rather than nothing?" This piece has based on that sentence and reflects my discernments that I can express only with sounds.

? (2006)

For a new piece, it's necessary to name it for the sake of people who want to understand the concept. What if I wish to not to limit listeners' awareness with words? So who wants to understand more, one may refers that "question mark" or the "?" sign. Interaction will start very personally between the piece and curious!

Durulduk Ey Halkım! for Piano, live electronics and tape

Piano and Voice: Mehmet Can Özer

This piece is dedicated and written on the poem *Vurulduk Ey Halkım!* by Ugur Mumcu, important Turkish journalist and scientist who was murdered in 1990. Its English meaning is "my people, we murdered" but with a small change that I made it stands for "my people, we stopped". Yes, as a human being I can feel that weakness, we are not able to do anything but watching news. Maybe we believed that we cannot change the world, or we don't deserve peace but blood! Piece was constructed as a sonic realization of the poem.